

Bencsik András: Visszaszámláló 1.

2023 február 14. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Mikor lázadunk fel végre?

Nem tudom, meddig kell számolni, hány nap után ér véget a visszaszámlálás és milyen eredménnyel, de abban biztos vagyok, hogy egy korszak hamarosan lezárul, ezért eljött az ideje annak, hogy fölkészüljünk a változásra. Vagyis a visszaszámlálást el kell kezdeni. Nem minden héten jelentkezik majd ez a m?szer, de amikor szükség lesz rá, alkalmazásba vesszük.

Minden úgy kezd?dött, hogy már az els? pillanatban sejteni lehetett, ez nem lesz örömfesztivál.

A 2003. április 12-én megtartott népszavazáson, amelyen arról kellett nyilatkozniuk a magyaroknak, hogy be akarunk-e lépni az Európai Unióba, csupán 45,62 százalék vett részt. Ezek 83,76 százaléka támogatta a belépést, így egy évvel kés?bb – éppen május elsején, hogy ne legyen félreértés, mibe lépünk be –, a volt keleti tömb országainak társaságában mi is az EU tagjai lettünk. Hurrá. A pontosság kedvéért jegyezzük meg, hogy a 45,62 százalék 83,76 százaléka kábé 3,8 millió embert jelent, ami az akkor még tízmilliós lakosságnak csupán 38 százaléka volt. Persze tudjuk, hogy demokráciában csak azok szava számít, akik részt vesznek egy szavazáson, de azért megállapítható, hogy a magyar társadalom egy jelent?s része (többsége) annak idején nem repesett az örömt?l.

Elszaladt húsz év, és azt mondhatjuk, hogy a magyar társadalom egy jelent?s része (többsége) ma sem repes az örömt?l. ?szintén szólva, egyre többször kérdezi magától ez a rész, és mind gyakrabban kérdik egymástól az emberek, hogy tulajdonképpen miért nem lépünk ki az Európai Unióból? Vajon meddig kell t?rnünk a zsarolásokat, fenyegetéseket, rágalmakat és megaláztatásokat azért, mert mi a demokráciáról, a szabad szólásról, az eltér? vélemények tiszteletben tartásáról, valamint a hazaszeretetr?l, a családok iránti felel?sségr?l, az ?sök tiszteletér?l és sok minden másról az évszázadok, évezredek során kicsiszolódott értékrend szerint vélekedünk? Mikor lázadunk fel végre?

Már nem csupán bosszant, hanem dühít bennünket a számtalan alamuszi támadás például azért, mert biztonságos jövőnk érdekében az Alaptörvénybe kellett foglalnunk a Szent Természet ?si törvényét, miszerint az anya n?, az apa férfi. És pont. Dühít a fenyegetés azért, mert nem vagyunk hajlandók részt venni egy értelmezhetetlen háborúban, bár minden hozzánk fordulón segítünk. Felháborít bennünket, hogy az egyetemista korosztályt el akarják vágni európai társaiktól, és forr a vérünk a szerz?désszegések láttán, ahogy az aláírt egyezséget utóbb megtagadják az unió urai. Ezt a listát vég nélkül lehetne folytatni.

Vérzik a szívünk és aggodalommal tölt el bennünket, ahogy az erkölcsi tartását elveszít?, korrupt brüsszeli elit fokról fokra teszi tönkre a tegnap még gazdag és virágzó Európát egy gigantikus hazugság nevében, és nem tudunk nem gondolni arra, hogy talán nem is kell angol mintára kilépni az unióból, mert ez az ?rült haláltánc, amit Brüsszel vezényel, gyors összeomláshoz, egy kultúra megsemmisüléséhez vezet.

De a legnagyobb aggodalmunk amiatt van, hogy az az Európai Unió, amit közülünk sok jámbor lélek a csatlakozás idején Kánaánnak látott, mára egyre nyomasztóbban emlékeztet bennünket a „Szovjet Unióra”: hazugságok, fenyegetések és a világalum rögeszméje. Akkor proletár internacionalizmus, ma globális LMBTQ. A lényeg azonban ugyanaz: a természetes emberi létezés ismét tiltólistára került. Kedves barátaim, kezdjünk el beszélgetni róla. Amíg még nem kés?.

Bencsik András - www.demokrata.hu

Ajánló
